

תפ"ח 39260/09/13 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 39260-09-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני הרכב כב' השופטים:

משה גלעד [אב"ד]

רבקה פוקס

דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' הילה צץ

נגד

ה הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד פארס בריק(סניגוריה ציבורית)

גזר דין

גזר דין מתייחס לעבירות מין שבייצע הנאשם בbiteo הקטינה. מאחר שההדיינים התקיימו בדღות סגורות, אנו מתרירים פרסום גזר הדין למעט שמות המטלונת, הנאשם, בני משפחתו וכל פרט אחר שיש בו כדי לזוהותם.

א. מבוא

ביום 11.2.14 הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרת הוגש כתוב אישום מתוקן (א') (להלן: "כתב האישום") והנאשם הורשע על-פי הodium בעבירות הבאות:

באיושם הראשון: (המתיחס לבתו של הנאשם)

1. **איןוס קטינה בת משפחה** - לפי סעיפים 345(ב)(1), בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (ריבוי עבירות).
2. **איןוס קטינה בת משפחה** - לפי סעיפים 345(ב)(1)+(3), בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א) לחוק העונשין (בהתייחס לסעיף 7 לכתב האישום).
3. **מעשים מגנינים בקטינה בת משפחה** - לפי סעיפים 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות).
4. **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

באיושם השני: (המתיחס לאשת הנאשם)

1. **תקיפה בנסיבות חמימות** - לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין.
2. **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

הודאתו של הנאשם באה לאחר שהחלה שמיית הראיות בתיק ונשמעו עדות עובדת סוציאלית ועדות אשת הנאשם, אם המתלוננת, בחקירה ראשית בלבד.

ב. עובדות כתב האישום

הנאשם נשי לנ' ולשניים ארבעה ילדים, ביניהם המתלוננת הקטינה ילידת 1997 (להלן: "המתלוננת").

הנאשם, אשתו וארבעת ילדיהם התגוררו יחד בחיפה.

מעובדות האישום הראשון עולה, כי בין השנים 2007-2011 ישן הנאשם לשירוגין עם המתלוננת בmittou, בלילה. בשנת 2007, כאשר היו הנאשם והמתלוננת לבדם בסלון, ליטף את המתלוננת ללא הסכמתה, מעלה ומתחת לבגדיה, בחזה, באיבר מינה ובישבנה.

בין השנים 2007-2011, נהג הנאשם, פעמיים רבים, לגעת בגופה של המתלוננת ללא הסכמתה, לטלפה באיבר מינה ובחזה וללקק את איבר מינה. כל זאת, בעת שהיא המתלוננת והנ禀ם לבדם בבית.

במהלך אותן שנים, לאחר המתוור לעיל, בעת שהיא הנתבע והמתלוננת לבדם בבית, במועדים שונים, לרוב בשעות הצהרים והערב, נהג הנאשם לבועל את המתלוננת שלא בהסכמה, בכך שהיא מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ואת אצבעותיו לאיבר מינה.

במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בשנת 2011, בעל הנאשם את המתלוננת ללא הסכמתה, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, וכתוואה מכך הרתת המתלוננת. ביום 11.8.11 בהליך יוזם, הfilaה המתלוננת את עבורה בבית החולים, כשהיא בשבוע ה-23 להריון.

חודשים לאחר הפללה, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת בשעות הלילה ובעת ישנה, פשט את מכנסייה ותחטוניה ובעל אותה ללא הסכמתה, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. יומם לאחר מכן, ביקש ממנו הנאשם לבלווע כדור, כדי להבטיח שהמתלוננת לא תיכנס להריון פעם נוספת.

לאחר אותם אירועים, במהלך השנים 2011-2012, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת, בהזדמנויות שונות, בשעות לילה ובעודה ישנה, ליטף את גופה ואת ישבנה מעלה לבגדיה. כשהתעוררה המתלוננת משנתה ודרשה ממנו להפסיק, חדל הנאשם ממעשהיו.

במועד נוסף במהלך חג הרמדאן, בשנת 2012, בשעות אחר הצהרים, ישנה המתלוננת בסלון. הנאשם ניגש אל המתלוננת וליטף אותה באיבר מינה מתחת לבגדיה. המתלוננת התעוררה משנתה, צעקה על הנאשם והוא חדל ממעשהיו.

במהלך כל התקופה המתווארת לעיל, דרש הנאשם מהמתלוננת שלא לספר לאיש על המעשים המיניים שביצעה בה ללא הסכמתה, תוך שימוש באיזומים ואמצעי לחץ אחרים - הנאשם נהג לאיים על המתלוננת כי יפגע בגופה וכי ישפוך עליה חומצה, ואיים עליה באמצעות סכין. כמו כן, הנאשם נהג להתנות את יציאותיה מהבית בכך שתאפשר לו לבצע בה מעשים מיניים, וכן נהג לקחת מהמתלוננת את ילקוט בית הספר, כדי שלא יוכל לлечט בית הספר ותשאר עמו בבית.

הנ禀ם אף נהג להביא את המתלוננת לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציאה מוקדם מההנואג, וזאת כדי שיוכל לבצע בה את מעשיו המתוואים לעיל, בגין מפריע.

על פי עובדות האישום השני, סמוך לפני חודש אוגוסט 2013 במספר הזרזנות, איים הנאשם על אשתו כי יפגע בה ופעם אחת תקף אותה בכר שדחף אותה.

כמו כן, במהלך חודש אוגוסט 2013 איים הנאשם על אשתו באמצעות סכין באומרו לה כי אם תתקrb למשטרה, הוא יפגע בה.

ג. תסוקיר נפגעתה העבירה

לנוכח בקשה עורכת התסוקיר שלא להתר לנאשם לעין בתסוקיר מטעמים שבוטבת הנפגעת ובני משפחתה, נתיחס בתרמיצית לעיקרי הדברים, מבלתי פגוע באינטראס של המתלווננת ובני משפחתה לצנעת הפרט.

בתסוקיר מתואר כי "גלווי הערים", אותו חוותה המתלווננת:

"[...] בסיסו הוא בגדה ביחסים הראשונים כלפי הבית וככלפי שאר בני המשפחה. הוא מערער אצל הנפגעת את האמון הבסיסי, את התשתית להתחזחות בריאה ואת חווית האהבה כהזרזנות וכעරך. הוא גורם לה בלבול בין ידיעתה לגבי האמת לבין מה שהעולם הסובב אותה מכיר כאמת".

במקרה זה, נטען כי הנאשם ניצל את תמיונתה של המתלווננת, שהיתה אך ילדה קטנה, ואת הצורך שלה בחיבור אביה, לצורך סיפוק יצריו המיניים.

כן תוארה ההתעללות הארוכה ממנה סבלה המתלווננת, לרבות כפייתו של האב על המתלווננת לבוש דתי, הגבלת יציאותיה מהבית וככלל, האופן בו התייחס הנאשם למלווננת כאל "בת זוגו", לרבות קנאתו אליה והרחقتה מהחברה.

לדברי עורכת התסוקיר, הרעיון ובukoבותיו ההפלה שחוותה המתלווננת, היו אירועים טראומטיים נוספים:

"אין מילים לתאר את הנזק לנערה בכלל ובחברה בה חיה בפרט, אשר מתUberת מאביה ועובדת הפלה יוזמה, מאושפצת כתוצאה מכך וייתר מכל שומרת על דבר האחראי להרือน בסוד. הסוד גרם לנזק פיסי בדמות נשירת השיער. שמירת הסוד לא אפשרה לטפל בבעיה עצמה וכן לנערה נאלצה להסתיר את ראה הקורה".

כן עלה מהתסוקיר, כי אמה של המתלווננת הייתה בעצמה קורבן לאלימות פיזית קשה מצד הנאשם ולכן, גם שנודע לה על מעשי האב, לאחר ההפלה, הייתה חסרת כוחות והרגישה שאינה יכולה לסייע לבתה.

בין יתר השלכות של "גלוּ עריות" על הקורבן, מוגנה קצינית המבחן: שינויים פיזיולוגיים, שינויים הורמונאליים וסימנים נירולוגיים רבים, דיספונקציה בין אישית, קשיים בוויסות ושליטה עצמית, תחושת חוסר אונים מתמשכת וחוסר שליטה על אירועי החיים. כמו כן, דכאון, חרדה, אובדן, הפרעות סומטיציה והפרעות אכילה. לפי הרכתה, כל הסימפטומים המתוארים לעיל מופיעים אצל המתלוננת, חלקם בטוחה המיידי וחלקם יופיעו בטוחה הרחוק יותר אם לא תקבל טיפול.

עוד צוין, כי עד כה נערכו שלוש פגישות טיפוליות עם המתלוננת אשר היו הכרחיות במצבה "הקשה והמדאג" אולם, נתגלו קשיים בהתמודתה של המתלוננת בטיפול, עד כדי ניתוק הקשר והפסקתו, ביוזמת המתלוננת.

להערכת עורכת התסجيل, המתלוננת זוקפה לשנים רבות של טיפול כדי שתוכל להתמודד עם הפגיעה המיניות הרבות מהן סבלה.

חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם . ד.

הנאשם הופנה על ידו לבדיקה פסיכיאטרית לשם מתן חוות דעת בעניינו בשל טענות שהעלתה הסגנור באשר למצבו הנפשי;

מחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 10.6.14, אשר נערכה על ידי ד"ר ברגן מ"המרכז לבריאות הנפש בטירת הכרמל" (ס/1-א) עולה כי הנאשם בן 43, יליד הארץ, הבן הצעיר מבן 8 ילדים, נשוי ואב ל- 4 ילדים, סיים 7 שנות לימוד ומתפרנס מעבודות Müdמנות.

הנאשם ללא עבר פלילי, שלל שימוש בסמים ובאלכוהול, מוכר למערכת הפסיכיאטרית משני אשפוזים קודמים ב"מרכז לבリアות הנפש - טירת הכרמל", בשנת 2010 ואובחן קלוקה בתסמונת בתר-חבלתית (PTSD).

בבדיקה מסר הנאשם, כי נעצר בעבר בגין נהייה בשלילת רשות ועבירות מס, ובקשר לכתב האישום דין הבהיר הנאשם את המיחס לו. בחוות הדעת נרשם:

"מכتب האישום ניתן ללמידה שכל הפעולות בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, היו שוקولات, עקביות ומחושבות ולא הוכתו על ידי מחשבות שווה, הזיות /או פגעה בשיפוט או בבחון מציאות..."

אין שום קשר סיבתי בין התנהגות עברייןית לבין הפרעה נפשית שאובחנה לפני כינה עד ביצוע העבירות.

היום בבדיקה לא התגלו שום סימנים שמצוירים על קיום פסיקופתולוגיה כלשהי, אין סימנים של תסמונת בתר-חבלתית פעילה. שיפוט, שיקול הדעת ובחון מציאות שמורים. ... איןנו שרי במצב פסיכוטי כתע וכמו כן אין שום רמזים שהוא שרי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה המיוחסת לו. גם כתע וגם בעת ביצוע העבירה היה מסוגל להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור".

עוד קבע ד"ר ברגמן, כי הנאשם מבין את מטרת הבדיקה, מסוגל לשתף פעולה עם סגנוו, להבין את ההליכים המשפטיים, הוא מתחזק בזיהות הנפשות הפועלות במשפט, יכול להעיר את תוצאותיו של ההליך, להתרMODE עדי התביעה ולהעיד באופן רלוונטי. לנוכח האמור, סבר ד"ר ברגמן כי הנאשם כשיר לעמוד לדין והוא זמין לטיפול פסיכיאטרי.

ציוון, כי עם קבלת חוות הדעת הוודיענו הסגנור כי הוא שוקל הגשת חוות דעת פסיכיאטרית נוספת מטעם ההגנה, ואולם בסופו של דבר לא הוגשה חוות דעת מטעם ההגנה והסגנור הסתפק בהגשת מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם (אסופת המסמכים -ס/1) ובחוות הדעת של ד"ר ברגמן, כמפורט לעיל (ס/1-א). (בין המסמכים הרפואיים שני "סיכום אשפוז" מבית החולים טירת הכרמל בגין שני אשפוזיו של הנאשם שם, מן החודשים אפריל-מאי 2010, כאשר ב"סיכום האשפוז" חדש אפריל 2010 צוין: "בביקורת הערכה לקראת האשפוז מ- 25.1.10 (נבדק ע"י ד"ר עמי טל) נמצאו במצב פסיכוטי..." חוות הדעת המקורי של ד"ר טל לא הוגשה לעיונו והוא לא העיד בפנינו).

לא הוגש ראיות לעונש מטעם המאשימה.

ה. הטיעונים לעונש

בטיעונית הערכיהם כדברי (ט/1) ובהשלמת טיעונית בעל-פה הטיעינה ב"כ המאשימה את חומרת העונשים המירביים הקבועים בצד העבירות בהן הורשע הנאשם, וכן הפנתה לסעיף 355 לחוק העונשין הקבוע לעונש מצער בגין עבירות אלה (רבע מן העונש המירבי), אשר ממנו ניתן לסתות רק בהתקיים טעמים מיוחדים, וכאליה אינם מתקימים, לעומת זאת, במקרה שבפנינו.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו במקרה זה, וביניהם: כבוד האדם, הזכות לאוטונומיה על הגוף, שלמות הגוף והנפש, הגנה על הקטין מפני האחראי עליו, הביטחון האישי וערכים מוסריים ומשפחתיים נוספים.

עוד הوطעם, כי הנאשם, אשר אמר היה לשמש מגן למתלוונת ולשמור על גופה ונפשה, ניצל אותה ככליל לספק צרכיו ופגע בה פגעה פיסית ונפשית באורך קשה.

ב"כ המאשימה צינה, כי ניתן ללמידה מההتسקיר בעניינה של המתלוונת כי השלכות הפגיעה בה הן רבות ונוגעות כמעט בכל תחום בחיה.

ב"כ המאשימה הטיעינה את הנسبות לחומרה במקרה זה: חלקו ואשמו הבלעדים של הנאשם, ניצול מעמדו של הנאשם כאב, גילה הצער של המתלוונת אשר הייתה כבת 10 בלבד כאשר החלו המעשים, אופי המעשים וביצועם לאחר מחשבה ותוכנו, התmeshוכותם, תדירותם, האיוםם ואמצעי הלחץ שנלוו אליהם. אם לא די בכך, בגיל 14 ו-4 חודשים נאלצה המתלוונת לעبور הפללה לאחר שהרתה מאביה, ואם קיומה שכך בא הסיטות לקיצו, הרי שההתבדרת כי הנאשם המשיך במעשי המזוועים, ו"פטרונו", מתן כדור לאחר האונס כדי שלא תהרהשוב.

עמוד 6

כן הטעימה ב"כ המאשימה, כי עבירותimin החמורות לפני המתלוננת התרחשו בתוך ביתה שלה, המקום בו הייתה צריכה להרגיש מוגנת מכל, ומאחר שאמה היא אישה חלה, לא הייתה לה כתובת לפנות אליה לעזרה.

ב"כ המאשימה הדגישה כי לנאמן הייתה יכולה להבין את אשר הוא עשה והוא יכול היה להימנע מביצוע המעשים. חרף זאת, חזר הנאם ופגע במתלוננת פעם אחר פעם, תוך ניצול לרעה של מעמדו כאב, וכל זאת כדי לספק את יצריו ותאותו.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה בה הוטלו עונשים הנעים בין 12 שנות מאסר ל-26 שנות מאסר, ואולם הדגישה כי נסיבותיו של פסק הדין בו הושטו על הנאם 12 שנים לרכיבי בפועל קלות באופן משמעותי מהמקרה שבפניו (שכן באותו מקרה הורשע הנאם בעבירה אחת בלבד של ניסיון אינוס ושני מקרים של מעשים מוגנים - ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 25.6.12).

בהתייחסה לאישום הראשון, עטרה ב"כ המאשימה לקבע מתחם עונש הולם בגין איורע האונס שבעקבותיו הרטה המתלוננת ובгинאי איורע האונס שבוצע לאחר ההפללה (מעשים אשר פורטו בסעיפים 7 ו-8 לכתב האישום המתווך, בטוחה שבין 15-18 שנות מאסר, וכן מתחם עונש הולם נפרד לגבי יתר מעשי האינוס והמעשים המוגנים שביצע הנאם, בטוחה שבין 25-20 שנות מאסר בפועל. למעשה, מבקשת ב"כ המאשימה לחלק את האישום הראשון ל- 3 "איורעים"; האחד כולל את עבירת האונס שהביאה להריון והפללה, השני איורע האונס לאחר ההפללה והשלישי, כולל את כל שאר עבירות המין שביצע הנאם במתלוננת).

הוטעם, כי הנאם לא עבר הליך טיפולו כלשהו ומכאן שלא מתקיימים בעניינו שיקולי שיקום הצדדים קולא מהמתחם.

באשר לשיקולי הענישה בתחום העונש הולם, הדגישה ב"כ המאשימה, כי אין לייחס משקל רב להיעדר עבר פלילי לחובתו של הנאם, שכן הנאם ביצע במתלוננת עבירות רבות לאורך שנים, כפי שמתואר בכתב האישום.

כן נטען, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית (ס/1-א) עולה כי אין קשר סיבתי בין מעשיו של הנאם כמתואר בכתב האישום לבין ההפרעה הנפשית שאובחנו אצלו בעבר, ואין כל רמזים לכך שהנאם היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות.

לעומתה, גם מהמסמכים הרפואיים הנוספים אשר הוגש על ידי ההגנה לא ניתן להסיק קשר כלשהו בין מצבו הנפשי של הנאם לבין ביצוע העבירות.

כן נטען, כי אמן ניתן לזקוף לזכות הנאם את הodiumו ואת העובדה שכך חסר מהמתלוננת את המועד הקשה של מתן עדות בבית המשפט אולם, מצד שני, הנאם לא נטל אחריות באופן מיידי ואף בעימות עם המתלוננת במהלך החקירה הכחיש את מעשיו, כפי שעשה בפני הפסיכיאטר, לאחר שהודה בבית המשפט.

באשר לאיושם השני, המיחס לנאשם עבירות שבוצעו כלפי אשתו, עטרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין 2-1 שנות מאסר בפועל, וזאת לאור הפגיעה בערכיהם של שלמות הגוף והביטחונ האיש. עוד הפנתה המאשימה להיוותה של אשת הנאשם אדם חלש, כפי שניתן היה להתרשם גם מעדותה בבית המשפט והדגישה את חלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות כלפי אשתו.

כללו של דבר עטרה ב"כ המאשימה לצבירת העונשים, ولو באופן חלק, כך שהעונש הכללי שיוטל על הנאשם לא יפחית מ-30 שנות מאסר בפועל, בנוסף למאסר מותנה מרתיעופיצי למתלוננת.

בהקשר זה אף הטעימה ב"כ המאשימה, כי יש בפיצוי הכרה של החברה בסבביו של הקורבן ואף יסוד היטරות לעבריין עצמו, והאפשרות להטילו אינה כרוכה בהוכחת שיעור הנזק שנגרם למתלוננת או יכולת הכלכלית של הנאשם.

בטיעוני בכתב (ס/2) ובעל פה, טען הסניגור כל שניתן לטעון במקורה צזה למען מרשו ועתר לקביעת מתחם עונש הולם כולל, בהטעימנו:

"העובדת כי עסקין בריבוי עבירות שאין להן תאור מפורט לגבי נסיבות ביצוען לרבות המועדים המדויקים שלהן, מצדיקה לקבוע מתחם ענישה אחד לכתב האישום כולם לרבות המיחס לנאשם באישום השני שהינו חלק מה坦נהלות הנאשם באותה תקופה".

לדברי ב"כ הנאשם, הפיצול בין מתחמי ענישה שונים אותו הציעה ב"כ המאשימה, הוא "מלאכותי ואני ראוי".

לטענתו, בנסיבות המקירה יש לקבוע מתחם עונש הולם לתקופה שבין 4-8 שנות מאסר, בהתחשב בכך שהענישה הנהוגה בעבירות של תקיפה סתם ואיומים, בהן הורשע הנאשם באישום השני, אינה עולה על מספר חודשים מאסר.

עוד נטען, כי בקביעת המתחם הנ"ל, שהסניגור מסכים כי הוא מתחם מקל, יש להתחשב ב"חשש ממשי" שמעשו של הנאשם היו מושפעים ממצב נפשי לקוי, כמתואר במסמכים הרפואיים בעניינו.

בעניין זה נטען גם, כי מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של הנאשם עולה כי בחודש ינואר 2010 פנה הנאשם למחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים רמב"ם והتلונן על מצב נפשי ירוד ועל דיכאון והופנה לאשפוז يوم בቤת החולים. לקראת סוף ינואר נבדק הנאשם על ידי הפסיכיאטר ד"ר עמי טל ונמצא שרוبي במצב פסיכוטי, لكن הופנה לאשפוז ב"מרכז לבריאות הנפש - טירת הכרמל". חרף זאת, המשיך הנאשם לשחות בביתו ורק בחודש אפריל באותה שנה (2010) פנה הנאשם לביה"ח טירת הכרמל, שם שהה מספר ימים לצורך טיפול ומעקב ושוחרר לאחר הטבה במצבו.

לדברי הסניגור, ניתן להסיק מההשתלשלות הענינים שתוארה לעיל וממכלול המסמכים הרפואיים בעניינו של הנאשם, כי הנאשם סבל ממצב נפשי מעורער כתוצאה מהפראעת דחק פוסט טראומטית (PTSD) עקב תאונת עבודה קשה שאירעה לו בשנת 2007, הוא המועד שעלה פי כתוב האישום החל הנאשם לבצע את המעשים המיחסים לו. כן נטען, כי תאונת העבודה שעבר הנאשם הוכרה על ידי המוסד לביטוח לאומי והנאשם קיבל קצבה חודשית.

לטענתו, מצבו הנפשי של הנאשם הילך והחמיר עם השנים עד כדי כניסה למצב פסיכוטי כאמור, בשנת 2010 ועקב הקושי לקבוע קשר סיבתי בין מצבו הנפשי של הנאשם לבין מעשיו באירועים המתוירים מכתב האישום נובע מחלוקת הזמן מאז אובחן הנאשם כסובל מהפרעה نفسית ובשל דלות הממצאים הרפואיים, כתוצאה מהיעדר מעקב רפואי רציף לאורך השנים. בקושי זה ניסה הסגנור להסביר את אי הגשת חוות דעת نفسית מטעם ההגנה.

כללו של דבר טعن הסגנור, כי אף אם מצבו הנפשי של הנאשם אינו מצדיק מתן פטור מאחריות פלילית, יש בו כדי לה晌יע על מידת אשמו, וכפועל יוצא מכך גם על קביעת המתחם, שכן מצבו הנפשי של הנאשם פגע, במידה מסוימת, ביכולתו להבין את משמעות מעשיו ולהימנע מהם.

הסגנור הפנה לפסיקה במקרים דומים, לדעתו, בה הוטלו עונשים שבין 3-5 שנים מאסר.

בקביעת העונש בתוך המתחם ביקש הסגנור להתחשב בהודיות הנאשם שבאה לאחר תיקון משמעותו בכתב האישום ובשילוב בו טרם נשמעה עדות המתلونת, הودיה שלא רק חסכה זמן שיפוטי אלא חסכה ממנו את הקושי שהוא צפוי לה עם מתן העדות בבית המשפט. כן Natürlich, כי יש בהודיותו של הנאשם כדי להעיד על נטיית אחריות והבעת חרטה המאפשרת מתן טיפול במסגרת המאסר ועשה להפחית את מסוכנותו בעתיד.

עוד Natürlich, כי יש להתחשב בהיעדר עבר פלילי לחובתו של הנאשם והוא ניתן במעטך לראונה בחיו.

כללו של דבר, וביחד לנוכח מצבו הנפשי של הנאשם והודיותו בשלב מוקדם של המשפט עטר הסגנור להקל בעונשו של הנאשם ולא למצוות עמו את הדין.

יצוין, כי בתום הטיעונים לעונש ולאחר שהנאשם אמר: "אין לי מה להגיד" וסגור לאחר ההחלטה על קביעת מועד שימוע גזר הדין, הודיע סגנורו של הנאשם כי הנאשם ביקש לחזור בו מהודיותו, שכן לטענתו הוא לא קשור למעשים שבכתב האישום ומי שביצע אותם הוא בגין!

עם זאת, בהמשך חזר בו הנאשם מטענתו זו ב亞ומרו:

"בהתחלת רציתי לחתת את זה באמת מהבן שלי, אבל לא חשבתי שאני אקח את כל המאסר הזה, אני כבר יותר משנה בפנים. אמרתי לעורר הדין גם לפני כמה חודשים וגם עכšíו. הבנתי שאני מודה בכתב אישום מתקן.

לשאלת בית המשפט למה הודיע, אני משיב שכדי להוציא את הבן שלי, אבל עכšíו אני יכול להגיד שאני מצטער ואני חוזר ואומר כמו שאמר העורר דין. כלומר, אני כן מודה בכתב האישום המתוקן כמו יהודית".

אם אחרי שאני אשפט, אם תרשו לי לлечת עוד פעם לבית החולים, אני אודה לכם מאוד.
אני מצטער על מעשי ואני מבקש להקל עלי".⁹

ו.(1) ריבוי עבירות

במצב של ריבוי עבירות המהוות איורים אחדים, נדרש בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם לגבי כל איורע **בנפרד** ורק לאחר מכן יחולט בית המשפט אם לגזר עונש נפרד לכל איורע (טור חפיפה או צבירה של העונשים השונים) או להטיל עונש כולל אחד בגין כל האירועים, תוך התחשבות בריבוי העבירות, הכלכמボאר בסעיף 40ג. לחוק העונשין.

במקרה דנן הורשע הנאשם במסגרת האישום הראשון, בריבוי עבירות של אינוס קטינה בת משפחה, לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א), וכן עבירה של אינוס קטינה בת משפחה, לפי סעיפים 345(ב)(1)+(3), בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א) לחוק העונשין (בהתייחס לסעיף 7 לכתב האישום), ריבוי מקרים של ביצוע מעשים מגונים בקטינה בת משפחה וכן ריבוי מקרים של איומים.

לא לモתר לצין, כי כל עבירה מבין העבירות המנוויות לעיל חמורה בפני עצמה, וראואה לעונשה חמורה. יחד עם זאת, בשל ריבוי העבירות במקרה זה, רצף ביצוע והתפרשותן על פני מספר שנים, כשהלא ניתן לדעת מהו מספן המדויקומועד כל אחת מהן, וכן בשל היות המעשים מופנים כלפי קרובן אחד, שבוצעו כולם במקום אחד, נבעו מתוכנית עבריתנית אחת של אב לאנוס את בתו במסגרת מסכת עבריתנית שבין המעשים שבה יש "קשר הדוק", אנו סבורימכி כל עבירות המני כלי המתלוונת מהוות "איורע" אחד ועל כן, ראוי לקבוע מתחם עונש הולם לכל העבירות שביצעו הנאשם כלפי המתלוונת, כאמור באישום הראשון. אנו מקבלים את הטענה כי העובדה שאחת העבירות חמורה יותר בשל הרינוון וההפללה, או כי בוצעה עבירה אונס נוספת גם לאחר הפללה והשלכותיה הקשות, שכבר נתנו אותן תוצאותם במثالוננט, אינה מצדיקה קביעה שמדובר באירועים נפרדים; קביעה זאת, תהווה הפרדה מלאכותית בין האירועים ואינה מקובלת עלינו.

זההנו, מדובר ב"איורע" אחד שבו "מעשים" רבים כפי שנקבע לאחרונה בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) (להלן: "פרשת בני ג'אבר") ולפיכך, העונש המקסימלי האפשרי שניתן להטיל בגין האירע יכול הוא העונש שמתќבל מצבירת עונשי המקסימום בגין כל אחד מ"המעשים הכלולים ב"איורע". העובדה שקבענו כי מדובר ב"איורע" אחד שבו "מעשים" רבים, אינה מתעלמת כמובן מן החומרה הרבה שיש בכל מעשה ובעצם לצורך כך חוק סעיף 40ג(ג) לחוק העונשין, המורה כי:

"...יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתרידותן ובזיקה ביניהן, וישמר על יחס הולם בגין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר- לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".

באשר לעבירות שבאיםו השני, מדובר במסכת איוריי איומים ואלימות שביצעו הנאשם כלפי בת-זוגו, ומכאן שמדובר ב"איורע" נפרד שגם הוא כולל "מעשים" רבים וראוី לקבוע מתחם עונש הולם בגין עבירות אלה, בנפרד מתחם העונש ההולם בגין העבירות נשוא האישום הראשון.

ו.(2) מתחם העונש הולם לאירוע נשוא האישום הראשוני

העיקרון המנחה בענישה לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם בהתאם לעקרון המנחה לעיל, תוך התחשבות "...בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידה הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.".

בעניינו, מדובר בעבירותים הפוגעים בכבודו הבסיסי של כל אדם, אשר הוא, בביטויים של קטינים, בגופם ובנפשם ובערכם המוסר בכללותם. כשמדבר כבעניינו ב"גלוּ עירות" של אב כלפי בתו, לאור תקופה של שנים, הרי שמידת הפגיעה בערכיהם החברתיים היא רבה ועוצמתית.

בתו המשפט התייחסו פעמים רבות לחומרה המיוחדת שבUberot מין בכלל, וUberot מין במשפחה כלפי קטינים, בפרט:

לענין זהקבע בית המשפט העליון בע"פ 2477/91 **מדינת ישראל נ' פלוני**(11.3.1993):

"מעשה אinous מהווע עבירה חמורה ביותר, וחמורה היא שבעתים כאשר המדבר באונס של קטינה. אולם כשאותה קטינה היא גם בתו של הנאשם, אשר הינה חסרת אונים כלפיו, אין לה לרוב כתובת בפניה תוכל להתלון וממנה תוכל לבקש מגן מפני מעשים כאלה, הרי מחייב הדבר סנקציה מכאייה ומרתיעה עוד יותר".

כן נאמר בהקשר זה:

"Uberot מין בתוך המשפחה הן מהUberot החמורים והמצערות בחוק העונשין, והן חרוכות בסבל ויסורים נמשכים לקורבנותיהן. יש להתריע כנגדן, להוקיע ולהחמיר בענישה בגין".
בע"פ 6352/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 12.10.15).

וכן:

"בין אם הדבר נובע מדחפים פטולוגיים ובין אם נובע הוא מtower נורמות ומערכות מעוותים, יש להעניש עשי מעשים אלה בכל חומר הדין. מוקומטשל מעשים כאלה לא יכולם בחברה מתויקנת המשותחת על ערכיהם של כבודהאדם וחירותו ועל דאגה וחדרה לרוחותם של קטינים הגדלים בתוכה, הזכאים לילדות תקינה ללא פגעות גופניות ונפשיות מכך אדם, ובודאי לא מבני משפחה קרובים המופקדים על חינוכם, גידולם ורווחתם. הנפש הטובה סוללת מהמעשים שעשה האב בבתו הקטינה שלא עמדו

לולמכשול, לא תפקידו CAB, לא מעמדו כראש המשפחה ולא היותו אדם דתי שערכו
אמורים להרטיע אותו הרתעת יתר מהתנהגות כזו. אין ספק שעל האב להענש על מעשיו
בצורה הולמת וnochmirah. בית משפט זה הביע לא אחת את עמדתו כלפי מקרים מסווג
זה, אולם יש לעקור מן השורש, ופסק לא אחת עונשים חמורים לעברינים אלה".
(ע"פ 93/1687, פלוני נ' מדינת ישראל (4.10.1994)).

נסיבות תיק זה מצויות ברף חומרה גבוהה מאוד; מדובר בנסיבות מכוערים ובזווים שנמשכו למשך מ-5 שנים, מאז הייתה
המתלוננת כבת עשר בלבד, במספר רב של הזרמנויות.

הנאשם נהג לגעת בוגפה של המתלוננת ללא הסכמתה, לטלפה באיבר מינה ובחזה וללקק את איבר מינה, כמו כן נהג
לאנוס אותה על ידי החדרת איבר מינו לאיבר מינה וכן על-ידי החדרת אכבעותיו לאיבר מינה.

אם לא די בכך, אז כתוצאה מעשיו של הנאשם הרתעה המתלוננת כשהיתה בת 14 ו-4 חודשים בלבד ונאלצה לעבר
הפליה, כשהיא בשבוע ה-23 להריון, כשאין מילוי לתאר את הטראומה של ארוע זה לנערה שגילתה כ- 15 שנים בלבד,
ובמיוחד במקרה שמרני ומסורתילו היא משתיכת. במקרה זה, בנסיבות אלה של מתלוננת צעירה בגללה והעובדה שאינה
נשואה ולא הרתה לבعلاה, החומרה רבה במיוחד וועלה היא אלף מונים כשנכנסה להריון מabortiva, בשל אונס
וכפיה, ולמספר מי האב אינה יכולה.

חוודשים בלבד לאחר האירוע הטריאומטי של הפלת העובר שברחמה - אירוע אשר לפי עמדת עורכת מסקיר נפגעת
העבירה היה "שייא" התעללות שחוויתה מעשי אביה- לא רק שאביה לא הפסיק את מעשיו אלא אונס אותה פעם
 נוספת, כשהפעם ביקש מממנה, ביום שלמחרת, לבלוغ גלווה כדי לוודא שלא תיכנס להריון פעם נוספת.

גם בהמשך, במהלך השנים 2012-2011, ניסה הנאשם בהזרמנויות שונות, לבצע מעשים מיניים במתלוננת וליטף אותה
בכל גופה מעל לבגדיה ובאיבר מינה מתחת לבגדיה. רק לאחר שהמתלוננת דרשה שיפסיק, חדל הנאשם מעשיו.

אם לא די בכך הרי שלעבירות המין נספו עבירות נוספות, עת במהלך כל התקופה המתוארכת לעיל, איים הנאשם על
המתלוננת לבל מספר לאיש על המעשים המיניים שביצעה בה ללא הסכמתה, וזאת תוך שימוש באיום כי יפגע בוגפה
וישפוך עליה חומצה וכן איים עליה באמצעות סכין.

הנאשם נהג במתלוננת לא רק כשותפותו המינית, הוא אף קינא לה כאילו הייתה בת זוגו ונרגע להגביל את לבושה ואת
יציאותיה מהבית.

מדובר בנסיבות של אב שאמור היה לשמש למתלוננת משענת ומגן, אך בגד במלוא מובן
המילה בחובתו הבסיסית כאדם וכהוראה לגונן עליה ולשמור עליה מכל רע, ניצל את אמונה וGBTCHA
ולדאבור הלב הפר אותה "כל שרת" לספק צרכי ותאותו המינית. כדי לבצע את מעשי הנלווזים, ניצל
הנאשם את העובדה שאשתו שהתה שעות רבות מחוץ לבית ואת ידיעתו כי אין בידה הכוחות להעתמת
עמו.

אין צורך להזכיר מילים בדבר הפגיעה שפגע הנאשם הנאשם במתלוננת. הנאשם רמס את נפשו, חילל את גופה, פגע בה פגעה חמורה והרס במידה רבה מאוד את עתידה. מקרים תסקרים נפוגעת העבירה בעניינה של המתלוננת עולה כי היא פגועה ומצולקת כתוצאה מההתעללות המינית שחוויתה במשך שנים, וברור כי אף אם המתלוננת נמצא עצמה כוחות נפש לחזור לטיפול אותו הפסיקה, הרי שאות הנעשה אין להסביר ויש רק לקוות שניית יהיה להצליל בעתיד, ولو באופן חלקי, את הפגיעה שבנפשה. (סעיפים 40ט.(3)(4) לחוק העונשין).

עוד יש לשקל לחומרה את התכnon שקדם לביצוע העבירות (סעיף 40ט.(א)(1) לחוק העונשין); במקרה זה, נהג הנאשם להתנות את יציאותה של המתלוננת מהבית בכך שתאפשר לו לבצע בה מעשים מיניים, נהג לחתם ממנה את תיק בית הספר, כדי שלא יוכל לлечט לבית הספר ותיישר עמו בבית ונוהג להביאה לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציא אותה מוקדם מהנהוג.

כל אלה מלמדים כי מעשי תוכנו כך שיוכל לבצע את זמנו בגין מפריע, כשהוא ומATALONNET נמצאים בלבד בבית.

לא ניתן להתעלם גם מן הפגיעה שפגע הנאשם באשתו, אמה של המתלוננת, אשר הינה חלה ותלוותית, שחוודה במשיו טרם ההפללה אך ידעה עליהם לאחריה. הפגיעה הנפשית נובעת מכך שהיא יודעת מה מעולל בעלה לבתם והוא לא מסוגלת להגן עליה בשל אישיותה החלשה, אלימותו וככלפיה ואיומיו.

נסקהל גם את חלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות, ללא כל השפעה של אחר. (סעיף 40ט.(א)(2) לחוק העונשין).

בניגוד לעמדת הסנגור, אנו סבורים כי הנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה, את הפסול במשיו ואת משמעותם, והיתה לו שליטה מלאה עליהם. אין בידינו לקבל את טענתה הסנגור כי מידת אשמו של הנאשם הושפעה מ מצבו הנפשי בעקבות הפרעה הנפשית ממנו הוא סובל, הקרויה PTSD, הפרעה בין טראומה לאחר חבלה שנחבל בעבודתו. (סעיף 40ט.(א)(6) לחוק העונשין).

לא הוצגה בפנינו כל הוכחה כי קיים קשר סיבתי בין הפרעה ממנה סובל הנאשם לבין מעשי באירועים מושא כתוב האישום, ואף הסנגור אישר כי בנסיבות המקרה לא ניתן להוכיח קשר בין הדברים (אם כי לטענתו- אודה אין לנו מקבלים - עדשה זו נובעת מחלוף הזמן והיעדר טיפול רפואי בנאשן לארוך השנים). בהיעדר כל אינדיקציה כאמור, אנו סבורים כי מצבו הנפשי אינו מהוות הצדוק לקיום מתחם עינויה ברף נמוך יותר, ולכל היותר יש להתחשב בכך, באופן מוגבל ומצוצם במסגרת השיקולים הנוגעים לנسبות האישיות של הנאשם לצורק קביעת העונש המתאים בתווך המתחם.

זההינו, אין לנו סבורים - במיוחד בשל האמור בחומר הדעת ס/1-א, כי הוכחה הנסيبة המנויות בסעיף 40ט.(א)(9) לחוק העונשין, המכונה "קרבה לסיג לאחריות פלילית". לא התעלמנו מכך שהנאשם אוושפץ בבית החולים לחולי נפש פעמיים בשנת 2010, בכל פעם לימי ספורים (ס/1) אולם, בכל פעם יצא הנאשם מן האשפוז במצב טוב ובעיר נקבע כי שרווי בדיקאון. העובדה כי ביום 25.1.10 במסגרת "בדיקה הרכבה" לקרה אשפוז קבוע ד"ר עמי טל (כמפורט בסיכום האשפוז מבית החולים טירת הכרמל מאייריל 2010), שהנאשם שרווי במצב פסיכוטי אינה מעלה או מורידה. ראשית, לא

הוצגה חוות הדעת של ד"ר עמי טל והוא לא העיד בפנינו. שנית, באשפוז שבא לאחר בדיקה זו לא נמצא שהנאשם פסיכוטי חרף ההערכה הראשונית. שלישי, לא מצאנו כל סיבה לדחות את חוות הדעת הברורה והmphorata של ד"ר ברגמן (ס/1-א) - שהוגשה לנו בהסכמה ולא חקירה נגדית - ולפיה אין קשר סיבתי כלשהו בין הפרעה ממנו סובל הנאשם לבין מעשיו, להם הוא אחראי אף כשר לעמוד לדין. ולבסוף, מעשי המתווכנים של הנאשם מעידים עליו שפועל במלוא חושיו למען סיוף יצרי ותאונותיו. דהיינו, שפל מוסרי נתגלה אצל הנאשם ולא בעיה נפשית.

כן נוחש במידת האכזריות וההתעללות של הנאשם במתלוננות; חרף הציפייה האנושית הטבעית כי בתוך משפחה ישו רו יחס אהבה, הרמונייה כבוד הדדי ובטחון. במקרים זה אם לא די בכך שהנאשם הפך אתתו "לחפש" לסייע מאוווי המינים, הוא גם נdeg להגבילה בלבושה וביציאותה מהבית ולאיים עליה איזומים קשים, ומכאן שהתקاصر אליה, איהם בפגיעה חמורה בגופה, התעלל בה וניצל אותה, הן בפועל בהתנהגו כלפיה והן מכוח מעמדו ויחסיו עם בתו (סעיפים 40ט.(א)(10),(11) לחוק העונשין).

נזכיר כי בעניינו, העונש המירבי הננקוב בצדיה של עבירות אינוס קטינה בת משפחה - היא העבירה החמורה יותר מבין העבירות בהן הורשע הנאשם - הוא עונש של **20 שנות מאסר**. לא בכדי השווותה לעיתים עבירות האונס - קל וחומר אינוס של קטינה בידי אביה - "להרגמת" הקורבן, שהעונש בין עבירה זאת אף הוא 20 שנות מאסר. ואכן, מעשי הנאשם בבתו, אף שלא הרגוה ממש, "הרגו אף הרגו" את נפשה, נשמהה ואת עצידה, וביטוי לכך ניתן למצאו בדברי המתלוננת לעורכת תסקירות הקורבן: "**בשביל מה לחיות, עברתי כל כך הרבה דברים**".

אף שקבענו כי מדובר ב"airout" אחד, ראוי להבהיר כי המונח "airout" רחב יותר מ"מעשה", ומכאן שהעונש המירבי בגין "airout" יכול להיות חמוץ יותר מאשר העונש המרבי הננקוב בצדיו של המעשה החמור ביותר מבין כל המעשים ובעצם, העונש המירבי שנייתן לגזור בגין "airout" הכול מספר "מעשים" הוא העונש המציגו מסיקום העונשים המירביים בגין כל המעשים.

יחד עם זאת, אין לפרש את האמור לעיל כקובע שהעונש המירבי המציגו הנ"ל מהוות את הרף העליון של מתחם העונש ההולם של ה"airout", ובדרך כלל אף יהיה נמוך בהרבה ממנו (**פרשת בני ג'ابر**- עמ' 32, 37).

הואיל ומתחם העונש ההולם מושפע גם מדיניות הענישה הנהוגה, ראוי להפנות לפסק דין של בית המשפט העליון, שנית לאחרונה, בע"פ 2911/2011 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.10.14), שם קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, אשר במשפט יותר מחצי שנה אנס אתתו, ביצע בה מעשי סdom ומעשים מגונים ואף נקט באיזומים ואלימות חמורה כלפיה.

בית המשפט העליון העמיד את תקופת המאסר בפועל על 14 שנים, במקום 17 שנות מאסר בפועל שגורר בית המשפט המחויז.

מצד אחד התקופה במהלךה במלחכה בוצעו העבירות באותו מקרה היתה הרבה יותר קצרה, ומכאן יש להניח שמספר העבירות מצומצם יותר מאשר במקרה שבפנינו.

מצד שני, המערער שם ניהל משפט והמתלוננת העידה בשער מספר ישיבות, ובעניינו הנאשם הודה וחסר את עדות בתו.

עוד נציין כי בערעור הנ"ל החלו העבירות כשהמתלוננת הייתה כבת 15 שנים ובעניננו הייתה המתלוננת כבת 10, ובעיקר נציין כי המתלוננת שם לא נכנסה להרion ולא נאלצה לעبور הפללה.

כללו של דבר, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגה ובנסיבות המיעוזות הקשורות בביצוע העבירות, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם בגין "הארוע" הכולל את כל עבירות המין שבוצעו במתלוננת נע בין 15 ל- 20 שנות מאסר.

ו.(3) מתחם העונש ההולם לאירוע נשוא האישום השני

באישום השני מואשם הנאשם, כאמור, בתקיפה ואיומים כלפי אשתו.

הערך החברתי אשר נפגע מעבירות האלימותה אבטחו הציבור זכות ושל כל אדם לשמרה על בטחונו האישי ועל גופו. כל אדם זכאי להגנה על גופו מפני פגיעה אלימה בו. דברים אלה נכון לגבי זכות השלטישה להגנה מפני אלימות בז' גזה. כמובן, הערכים החברתיים אשר נפגעו מעבירת האלימים הם ערכיהם החברתיים של בטחון החברה בכלל והקروبן בפרט, שלמות נפשו של הקורבן וחופש הפעולה והבחירה שלו.

יפים לעניין זה דברי כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 4/071911 נורדייזקן מדינתיישראל (19.5.05):

"בתי המשפט harusו לאחת על הצלחה והוא יעתמֵד עשייה אלימוט לשפטו פועלות אל המוחוזותינו. איorchmor מכך שאישה לא תהא מוגנתה ביתה שאמור להיות מבצרה".

יש לשקל לחומרה ב מקרה זה את האיום שהפר להיות כל' הפחדה בידי הנאשם וכי מדובר בדברי איום חמורים לפגיעה בגיןה של אשתו וכן איום באמצעות סיכון. ויתירה מכך, לאיומים אלה חלק נכבד בכך כי בשל פחדה מהם, נמנעה העם להתלונן על מנת להציג את בתה.

אין לאפשר מצב בו איום הופך להיות כל' בידי אב המשמש להכנעת בני משפחתו ובפרט כאשר קיים חשש ממש שדברי איום יובילו לכדי פגעה פיסית של ממש.

באשר לעבירות התקיפה כלפי אשתו בה הורשע הנאשם הרי שמדובר במקרה ייחיד של "דחיפה", ומכאן שיש להתחשב בכך שהוא אלימוט במקרה זה הייתה ברף הנמור.

ב"כ הצדדים לא הפנו לפסיקה כדי להציב על מדיניות הענישה הנוהגה בעבירות האלימים ותקיפה שביצעו הנאשם כלפי אשתו. יש להניח כי נהגו כך כיוון שעלה אף חומרתן של עבירות אלה, הן "מחוירות" לעומת חומרתן העצומה של עבירות המין שבוצעו במתלוננת. מעוין בפסקה מצאנו כי קשת הענישה רחבה, אולם בנסיבות דומות לענינו - אם כי פעמים רבות לפני תיקון 113, כשاز נתערבבו נסיבות שהוים קובעות את מתחם העונש ההולם, בנסיבות אישיות שהוים קובעות את העונש המתאים בתחום המתחם - הושתו עונשים בטוויח שבין מסר של מספר חדשניים ולעיטים

מאסר שרוצה בעבודות שרות ועד שנת מאסר בפועל, ופעמים מאסר מותנה בלבד.

יחד עם זאת בעניינו, בהתחשב בערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידה הפגיעה בהם, במידת הפגיעה בהם, במידת הנוהga, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה דן, תוצאותיהן והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורנו כי מתחם העונש ההולם נع בין מספר חודשים מאסר, לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

ו.(4) האפשרות לסתות מהמתמח

על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לccoli (סעיף 40). לחוק העונשין) או מיידך בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרא (סעיף 40ה. לחוק העונשין).

בנסיבות המקירה שלפנינו לא מצאנו הצדקה לחירגה מתחמי העונשה לccoli בשל פוטנציאלי שיקומי, שכן הנאשם לא החל הליך שיקומי ואין כל המלצה טיפולית בעניינו. נטילת האחריות שלו לעת זאת היא מהפה אל החוץ בלבד, ואופטיה לקורבן ממנו ולהלה. מנגד, לא שוכנענו כי יש מקום לחצota את רף מתחם העונש ההולם לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור. במקרה זה לא נערכה בעניינו של הנאשם "ערכת מסוכנות" ואין לחובתו עבר פלילי.

בסוף יום, סבורנו כי השיקולים השונים, ינחו בקביעת העונש המתאים בתוך גדרי מתחם העונש ההולם לצד שיקולי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נוספות (ר' סעיף 40). לחוק העונשין), שגם הם יובאו בחשבון בתוך מתחם העונש ההולם.

ו.(5) "העונש המתאים" בתוך מתחם העונש ההולם

בבואנו לשקל את הנטיות איינקישורות ביצועה בעיר להוציא ביעת העונש המתאים לנאש בתוקףו של העונש ההולם, ניתן לומר לcoli את הודיעת הנאשם שחסכה את הצורך בהעדת המטלוננט, אשר מطبع הדברים לא היה אמור להיות כל עבורה.

למעשה, נימוק זה של מניעת עדות המטלוננטים היה השיקול המרכזי שגרם לבית המשפט העליון בפרשת בני ג'אבר להפחית 5 שנות מאסרמן העונש של 30 שנות מאסר בפועל שנגזר על המערער, על-ידי בית המשפט המ徇ז, שביצע עבירות מין מזעדיות ומחרידות כלפי שני מטלוננטים, עד כדי כך שככ' השופטת דפנה ברק קבעה כי: "...המערער נהג במטלוננטים כחית טרפ ולמעשה אף גרווע מקר" (שם, עמ' 40).

כמו כן, הודאתו של הנאשם חסכה בזמן שיפוטי (בהקשר לאחרונה נפסק, כי הודה השב ציד החיסכון בזמן שיפוטי מהוועה שיקול משמעותי לcoli, וככל שההודה באהה בשלב מוקדם יותר כך גדול משקלה לcoli. ע"פ 4597/13 אנטוניופיזון' מדינתיישראל (22.9.14); ע"פ 8288/11 איינאואודאגני מדינתיישראל (27.11.12, פיסקה 8); ע"פ 122/14 דניס שורצפלו אלכסי קובלסקי' מדינתי ישראל (7.7.14). פיסקה 19). צוין כי ניתן למצוא גם דעה שונה לפיה אין מקום להתחשב בשיקול של "חיסקו בזמן שיפוטי" כשיקול coli, כך למשל במאמרם של יריב ואקיו יורם רבין

"**הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה; תמונה מצב והרהורים על העתיד לבוא**", **הפרקליט** נבתשע"ג, עמ' 413, בעמ' 454; וכן במאמר ושל שופט בית המשפט העליון דב לוי "גוזרים את הדין", **המשפט**, 185 (1993), בעמ' 199(2)).

נכון אמם, כי הودאת הנאשם לא הייתה מיידית ובאה לאחר שנשמעה עדות העובדת הסוציאלית ששכנעה את המתלוונת להتلונן, וחקירתה הראשית של אשתו, אמה של המתלוונת אולם, הודהתו הייתה בשלב מוקדם יחסית של המשפט ובעקבות תיקון משמעותו של כתוב האישום ועל כן ראוי להתחשב בה לקולא. (סעיף 40יא.(6) לחוק העונשין).

יחד עם זאת, אין לשלול את האפשרות כי הודהתו של הנאשם היא במידה רבה הודהה שאין בה חרצה וראיה לכך ניתן למצוא בהתנהגותו המיניפולטיבית של הנאשם, אשר סמור לאחר שמייעת הטיעונים לעונש ביקש לחזור בו מהודיותו, בטענה מניפולטיבית שבנו הוא האחראי לביצוע העבירות (טענה ממנה חזר מיד לאחר מכן). עד כמה נלוזה טענה זו ניתן להסיק מכך שבעת שהחלו מעשי האונס במתלוונת בשנת 2007, היה הבן בגיל 12 שנים בלבד, שכן נולד בשנת 1995. אולם, אף אם הודהה זו באה מטעמים טקטיים או אחרים, אין להתעלם מכך שבעצם הודהתו של הנאשם בעובדות כתוב האישום יש ממשום לקיחת אחירות מסויימת.

פרט להודהתו, לא עשה הנאשם כל מאמץ לתקן את תוכנות העבריה ולפצות את המתלוונת. (סעיף 40יא.(5) לחוק העונשין).

נתחשב במידה מצומצמת לקולא בהפרעה הנפשית ממנה סובל הנאשם, ואולם נבהיר כי התחשבותנו במלוחתו לצורך קביעתה עונש המתאים בתוך המתחם אינה בשל "נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להם השפעה על ביצוע מעשהה עבירה" (לפי סעיף 40יא(8) לחוק העונשין), שכן בניגוד למקרים אחרים בהם נסיבות חיים טראומטיות עיצבו קווים אישיותיים מסוימים ומכאן שהשפעינו, אף אם באופן עקיף, על ביצוע העבירות, אנו סבורים כי במקרה זה אין קשר בין המצב הנפשי לבין ביצוע העבירות. אולם, מאחר שאנו סבורים שאדם הסובל מהפרעה כגון זו שסובל ממנה הנאשם, עשוי יותר מאשר אחד אחר בעת מאסרו, הרי שיש להתחשב בכך לcoleא (זאת בהתאם לסעיף 40יא(1) לחוק העונשין העוסק ב"פגיעה של העונש בנאשם...").

כן נתחשב, בהיעדר עבר פלילי לחובתו של הנאשם (סעיף 40יא.(11) לחוק העונשין), אם כי במידה מועטה בלבד שכן הנאשם ביצע עבירות רבות ומגוונות לאורך מספר שנים ומכאן שנטקקה לומר כי מדובר באדם נורמטיבי. ראוי לזכור, כי במקרים רבים עבירות מין במשפחה מבוצעות על ידי אנשים אשר אינם בעלי דפוסי עבריות בתחום אחרים. (ראו ע' 10/6577 **פלוני ב' מדינת ישראל** (28.11.13)).

אין ספק כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם כפי שיפגע בכל אדם ואף הרשעתו בעבירות הבזיזות אותן ביצע תגרום לו נזק ב망זר בו הוא חי. אולם, לא נתחשב כלל בנזק זה כיוון שהנאשם הביא אותו על עצמו כשבחור באופן מתוכנן לספק את יצרי ותאותיו החולניות באמצעות ביצוע עבירות מין חמורות בבטה, דם מדמו, בשר מבשרו, ועל כן אין לו להלן אלא על עצמו. (סעיפים 40יא.(1)(3) לחוק העונשין).

נראה כי משפטה הקרובה של הנאשם ולפחות מרבית מרכיביה, לא תיפגע מהיותו נתון במאסר. להיפך, מקרים
עמוד 17

تفسיר הקורבן עולה כי השקט במשפחה חזר והאם, שmailto נאה בעול הפרנסה כמעט לבדה לפני מעצרו של הנאשם, התחבטה כהאי לשנה: "...ויתר כל עכשו, הילדים יותר שקטים, יותר נוח בלי כל ההגבלה שעשה".

ראוי גם להתחשב, כאמור, בגדרי המתחם, בשיקולי הרתעת היחיד והרבבים.(סעיפים 40. ו- ז. לחוק העונשין). בענישה בעבירות מהסוג שביצע הנאשם יש לשדר בנוסף למסר של **תגמול** גם מסר של **הרתעה**, הן כלפי הנאשם והן כלפי אחרים כמותו לבב יעברו עבירות מעין אלה. לא אחת עמד בית המשפט העליון על כך שהענישה בעבירות מין בתוקה המשפחה בכלל, ובקטינים בפרט, על הכיעור הרב שבהן, אמורה לבטא שיקולי גמול, הרתעה וכן את הסלידה הרבה של החברה ממעשים מעין אלו (ראו: ע"פ 10/2439 פלוני נ' מדינת ישראל(6.6.12)).

בית המשפט העליון הוסיף ופסק בהקשר זה כי:

"חומרתן היתרה של עבירות המין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים בתחום המשפחה, הודגשה שוב ושוב בפסיקתו של בית משפט זה, כמו גם חובתו של בית המשפט להסביר על עבירות אלו בענישה ממשמעותית, כगמול על מעשי של העבריין וככיביטוי לסלידתה של החברה ממעשים אלו".
(ע"פ 11/7725 פלוני נ' מדינת ישראל(24.1.13)).

בע"פ 10/2092 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.12), נקבע:

"... לשיקולי הרתעה משקל ממשמעותי ביותר לעניין העונש. המקירה שלפניו הוא מאותם מקרים שיש בהם הצדקה לגזר עונש חמור בעל אפקט חינוכי והרתעתני, שהרי 'חברה המקפidea על שלום חבריה, ביחסונם וכבודם האנושי נדרש לשקווד על מניעת ביצועם של מעשים שיש בהם פגעה כה קשה בערך האדם כאדם, תחילת דרך חינוך בניה ובונותיה וקביעת האיסורים ההולמים, ובמקרים שבהם החינוך נכשל והאיסור לא כובד, אז'ו דרך מערכת אכיפת החוק והענשת החוטאים'".

כך היא העמדה לגבי עבירות מין במשפחה אך גם באשר לעבירות מין בכלל, נפסק בע"פ 09/5167 דרביין נ' מדינת ישראל (1.2.12), כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הטמונה בעבירות מין ועל ההשפעות הרסניות על גופם של הנפגעים ועל נפשם. עבירות אלו מחייבות הטלת עונשים חמורים אשר ירחיקו את עבריini המין מן הציבור לתקופה ממושכת, ישקפו את חומרת העבירה באופן המציגים את אינטרס הגמול והרתעת היחיד והרבבים, יעבירו מסר חד-משמעות של סלידה חברתית מן המעשים ויבטוו את הצורך בהגנה על הקורבנות".

ולבסוף נזכיר כי לפי סעיף 355 לחוק העונשין אף נקבע בצד העבירה עונש מזערני העומד על רבע העונש המרבי, אלא אם כן החלטת בית המשפט, "מטעמים מיוחדים שיירשםו", להקל בעונשו של הנאשם ובעניננו ישנם דоказא "טעמים מיוחדים" להחמיר ולא להקל.

בסיומו של יום למול השיקולים הרבים והמשמעותיים לחומרה, עומדים לנאים לקולא, השיקולים הנובעים מהודיותו שמנעה העדת המתלוננת, העדר עבר פלילי, במידה מוגבלת ומצומצמת ה הפרעה הנפשית ממנה הוא סובל כמובחר לעיל, והוא זאת מהאстро הראשון.

2. פיצויים

במקרה זה הפיצויים מיועדים לשיער בשיקומה של המתלוננת. הנאשם פגע בגופה והרס את נפשה וכעת עליו לא רק לשאת בעונש מאסר חמור, אלא לשיער בניסיון לשקמה, כשהסתיכוים לכך אינם נראים מבטיחים, בשלב זה. עורכת תסקירות הקורבן התיחסה בתסקיר לטיפול השיקומי של המתלוננת לעבר באומרה:

"אנו רואים חשיבות רבה לטיפול זה, טיפול שיוכל לעזור ולתת (لمתלוננת) כלים להתמודד עם כל החוויות והפגיעה הקשות שחוויתה, שעבירה... חיבת שנים רבות של טיפול כדי שתוכל להתמודד עם הפגיעה המיניות המתמשכות שסבלה מהן. יש לקוות כי (המתלוננת) תמצא את הכוחות הנדרשות (כך במקור) על מנת להתמיד בהליך זה".

לית מאן דפלג ששות טיפול רבות דורשות השקעה כספית שתסייע למתלוננת להשתקם, ولو באופן חלק, ועל כן, מן הראוי לחיבב את הנאשם בתשלום פיצויים למתלוננת בסכום ממשמעותי לפי סעיף 77 לחוק העונשין.

3. קטוף

ב"כ המआשימה לא ביקשה להשיט על הנאשם קנס ובדין כך. אנו סבורים שככל سن��יצה כספית שתושת בתיק זה צריכה להגיע למתלוננת, למען שיקומה, ומשנוסף לכך את תקופת המאסר הארוכה שנגזר על הנאשם, סברנו כי אין לגזור עליו קנס.

4. סיכום

בסיומו של יום החלטנו לגזור עונש כולל בגין שני האירועים השונים בהם הורשע הנאשם, וזאת משום שהעונש הראוי והמתאים לנאים בגין העבירות שבוצעו כלפי בת זוגו - על אף חומרתן - הוא קטן יותר מאשר ביחס לעונש הראוי והמתאבסשל העבירות החמורים שביצע לאורך שנים רבות בבעתו הקטינה. בקביעת העונש הכלול נתנו כմובן דעתנו לריבוי העבירות, תדיותן, הזיקה ביניהן, וכן שמריה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ואשמו של הנאשם לבין עונשו. (סעיף 40יג.(ג) לחוק העונשין).

בנוסף, התחשבנו לצורך קביעת העונש המתאים בכך שהנאשם ביצע בבתו הקטינה עבירות אינס רבות שהעונש המרבי בגין כל אחת מהן 20 שנות מאסר, וחובתנו לפי סעיף 355 לחוק העונשין להשית - בהעדר טעמיים מיוחדים - רבע מן העונש המרבי. אם כי, לא כל התקופה צריכה להיות במאסר בפועל.

ונoch האמור, ולאחר ש我们会 נאש את מכלול נסיבות העניין ל开玩笑 ולחומרה, והתחשבנו לפחות בעיקר בהודאת הנאשם, בשלב מוקדם יחסית של המשפט שחשכה העדת המתלוונת, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 17 שנים, בנייני ימי מעצרו מיום 30.8.13.
- ב. מאסר על תנאי של 3 שנים לביל יבצע במשך 3 שנים כל עבירהimin או אלימות מסווג פשוט.
- ג. מאסר על תנאי של שנה לביל יבצע במשך 3 שנים כל עבירהimin או אלימות מסווג עוון או עבירה*איומיים*.

אנו מחיבים את הנאשם לשולם למצלונות פיזיים בסך 150,000 ₪, באמצעות הפקחת סכום זה בקופת בית המשפט, עד ליום 19.5.15. ב"כ המשימה תמסור לזכירות את פרטי חשבונה של המתלוונת לצורך העברת התשלומים.

על שלטונות שב"ס לעשות מאמץ למצואו לנאשם במסגרת טיפולית מתאימה, בהתאם לנוהלי שב"ס, אם יחפוץ הנאשם בכך.

על המזוכירות להעביר לשב"ס את כל המסמכים בקשר למצבו הרפואי של הנאשם (ס/1 ו- ס/1-א).

הודעה לנאשם זכות הערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן והודיע היום כ' חשוון תשע"ה, 19.11.2014, בנסיבות הנאשם וב"כ הצדדים.